

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 940/06
07.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужених Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Града Београда, кога заступа Градски јавни правобранилац и Републике Србије коју заступа Републичко јавно правобранилаштво ради утврђења вредност спора 510.000,00 динара, одлучујући о ревизији Града Београда, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 12534/05 од 13.12.2005. године, у седници одржаној 7.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Града Београда, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 12534/05 од 13.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П. 371/04 од 1.6.2005. године, утврђено је да тужиља има својство закупца на стану ББ, што је тужени Град Београд дужан да призна и трпи, па пресуда има послужити као исправа за закључење уговора о закупу. Тужени Град Београд је обавезан да тужиљи на име трошкова спора исплати 201.225,00 динара. Тужбени захтев тужиље у односу на првотуженог и трећетуженог одбијен је као неоснован.

Наведеном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба туженог Града Београда и првостепена пресуда је потврђена.

Против правоснажне другостепене пресуде тужени Град Београд је поднео ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 396. новог ЗПП-а па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда која се у ревизији истиче. Као ревизијски разлог истиче се постојање битне повреде али се у образложењу не наводи о којој је повреди реч.

Према утврђеном чињеничном ставу тужиља (рођена 1957. године) је својим дедом сада покојним ПП засновала породично домаћинство са три године живота. Када је у поступку експропријације спорни стан 1979. године додељен ранијем власнику (деди) заједно са њим и бабом уселила у тај стан и у њему живи и данас. Носилац станарског права умро је 1983. године. Када су њеном ранијем власнику експроприсане непокретности, додељена су му два стана и то спорни за њега и други стан од __м2 за његовог сина, снаху и њихова два детета (међу којима и за тужиљу). Међутим, и поред тога тужиља је остала у домаћинству деде и бабе и с њим чинила заједничко домаћинство у трајању дужем од 10 година.

Код таквог чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев усвојен и када је тужиљи признато право на континуитет у коришћењу стана и стицање својства закупца.

Тужиља је засновала заједницу живота, рада и привређивања (породично домаћинство) са својим дедом са којим је до престанка његовог својства носиоца станарског права услед смрти провела непрекидно десет година, а за то време није имала решену стамбену потребу код својих родитеља. Питање својства члана породичног домаћинства је чињенично питање и не може се са успехом побијати у ревизијском поступку. Зато се тужиља има сматрати чланом домаћинства носиоца станарског права - деде у смислу члана 1. Закона о изменама и допунама Закона о стамбеним односима ("Службени гласник РС" бр. 11/89).

Чињеница да је отац тужиље добио троипособан стан приликом провођења експропријације није од одлучног значаја за пресуђење ове парнице. Наиме, правилан је закључак да тужиља није имала решену стамбену потребу у стану својих родитеља јер по члану 4. Друштвеног договора о мерилима за рационално коришћење станова ("Службени гласник Града Београда" бр. 14/75) рационално искоришћен стан је онај стан у коме је број соба једнак броју корисника стана. У овом случају број соба је мањи од броја чланова породичног домаћинства (4) па се не може узети да је тужиља код својих родитеља имала у

потпуности решену стамбену потребу.

Ревизијским наводима о томе да је тужила имала решену стамбену потребу, да сведоци саслушани у првостепеном поступку нису били убедљиви, и да се њиховим исказима не може поклонити вера, оспорава се утврђено чињенично стање и оцена доказа што је недозвољено (члан 398. став 2. ЗПП), због чега ревизијски наводи у том делу нису оцењени.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ